

עמ"ת 21739/08/19 - עטיה בדוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 21739-08-19 בדוי נ' מדינת ישראל

לפני	כבוד השופטת טלי חיימוביץ
העורר:	עטיה בדוי
	ע"י ב"כ עו"ד שאדי כבהא
נגד	מדינת ישראל
המשיבה:	ע"י ב"כ עו"ד סיגל אלפר

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופטת עדי יעקובוביץ) במ"ת 13415-07-18, מיום 8.8.2019, לפיה דחתה את בקשתו של העורר לעיין מחדש בתנאי שחרורו ולבטלם.

כתב האישום מייחס לעורר מעורבות בארבעה אישומים של מכירת סם מסוג חשיש לסוכן משטרתי.

בהחלטתו מיום 10.7.18 קבע בית המשפט קמא (כב' השופט פרי), קיומן של ראיות לכאורה לאישום הראשון, וביחס ליתר האישומים קבע קיומן של ראיות לכאורה נסיבתיות, חלשות (עמוד 17 שורות 21-23). על כן שוחרר העורר למעצר בית.

ביום 27.1.19 הוקלו תנאי השחרור, כך שיתאפשר לעורר לצאת לעבודה בימים א'-ו בין השעות 07:00-17:00, בפיקוח המפקחים אל וממקום העבודה, ובשעות העבודה יפוקח על ידי מעסיקו.

ב"כ העורר טען כי העורר לא תמיד מצליח לממש את חלון היציאה לעבודה, מאחר שמעסיקו האמור לפקח עליו בשעות העבודה, נעדר לעיתים מהעסק.

הסניגור הזכיר את החולשה הראייתית העולה מקביעות בית המשפט קמא, לפיהן העורר היה שליח באישום הראשון, וקיים קושי לקשור אותו לאישומים האחרים.

עוד טען, כי העורר אינו מעוניין בשיתוף פעולה עם שירות המבחן, ובשל כך גם בוטל פיקוח המעצרים. בכל הנוגע לעמדת שירות המבחן ביחס לתנאי השחרור, טוען הסניגור, כי שירות המבחן אינו הגוף המתאים לשקול קושי ראייתי, ואינו הגוף המתאים לעורר זה.

לשיטת הסניגור, קיימת קורלציה, לא רק בין עוצמת הראיות לבין תנאי השחרור המקוריים, אלא החולשה הראייתית משליכה להשליך גם על כל עיון החוזר בתנאי השחרור. בנוסף, העורר שווה בתנאים מגבילים תקופה ארוכה.

על כן, עתר לבטל את התנאים המגבילים.

ב"כ המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי קיימות ראיות לכאורה גם ביחס לאישומים האחרים, הגם שחלשות יותר, וחולשתן השפיעה על ההחלטה לשחרר את העורר. לא ניתן להסתמך על החולשה הראייתית בכל עתירה לעיון חוזר. משלושת תסקירי המעצר שהוגשו בעניינו של העורר, עולה סיכון משמעותי הנובע מסירובו לעמוד בקשר עם שירות המבחן, שימוש בקנבים, היעדר תובנות למצבו וקושי בבחינת התנהלותו ובחירותיו. לטענתה, חזקת המסוכנות עדיין קיימת. גם כב' השופט שגיא בהחלטתו, לא קבע בה כי חובה להקל בתנאים.

דין

האם חולשת הראיות לכאורה, אשר הביאה לשחרורו של נאשם בתנאי שחרור קלים יותר, ממשיכה ודבקה בכל הקלה נוספת המתבקשת בעניינו של הנאשם גם בעתיד? זו השאלה העומדת לדיון כאן.

לטעמי התשובה לכך שלילית.

בבש"פ 2224/15 צביקה מידברג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.4.2015), הועלתה טענה דומה. המבקש שוחרר בפיקוח אלקטרוני נוכח חולשה מסוימת בראיות. הוא ביקש להסיר את האיזוק למספר שעות כדי לצאת לחגוג את ליל הסדר בבית משפחתו, ובית המשפט נעתר לבקשתו בתנאי שיפקיד ערבון כספי נוסף בסך 5,000 ₪. המבקש לא השלים עם גובה העירבון, וטען כי ההפקדה הנוספת מכבידה עליו מבחינה כלכלית, ומשנקבע כי עוצמת הראיות חלשה, יש בכך כדי להשליך גם על גובה הערבויות להבטחת היציאה לליל הסדר. גם באותו מקרה, כבמקרה שבפנינו, תסקירי המעצר היו שליליים, והצביעו על סיכון למעורבות חוזרת של העורר בעבריינות בתחום הסמים. על כן לא הומלץ לשחררו מלכתחילה לחלופת מעצר.

בית המשפט העליון דחה את הטענה כי החולשה הבסיסית בראיות משליכה על כל בקשה נוספת של הנאשם להקלה בתנאים: **"...איני רואה כל רלבנטיות באשר לטענה על "חולשת" הראיות, שכן ראיות אלה הן ששימשו בסיס לקביעת התנאים המחמירים כאמור של חלופת המעצר שנקבעה. אשר על כן, אין למצוא כל פגם בהחלטת בית המשפט."**

כך שחולשה בראיות כשלעצמה, אשר הביאה להקלה בעבר, אינה יכולה להמשיך ולהצדיק הקלות נוספות, מבלי שתהיה להן הצדקה אמיתית. יש לזכור כי עיון מחדש בתנאי השחרור הוא פועל יוצא של שינוי נסיבות או חלוף זמן ניכר מעת מתן ההחלטה, כאמור בסעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, ולא של מצב ראייתי כזה או אחר.

בהעדר שינוי בנסיבות, נותרה רק העילה של חלוף הזמן מאז שחרורו של העורר בתנאים.

בבש"פ 2254/08 ליאורה ברקו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.3.2008), קבע כב' השופט י' דנציגר כי: **"השיקול שעניינו הזמן שחלף מאז מתן ההחלטה המקורית על מעצר או על שחרור בתנאים הינו שיקול המשתנה בהתאם לנסיבות העניין, ולא ניתן לקבוע מהו פרק הזמן המצדיק עיון מחדש בהחלטה בעניין מעצר או שחרור בתנאים. במסגרת השיקולים שעל בית המשפט לשקול על מנת לקבוע האם משך הזמן שחלף**

מצדיק עיון מחדש בתנאי השחרור אם לאו, נמנים, בין היתר, חומרת העבירה המיוחסת לנאשם, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר או אופן עמידתו בתנאי חלופת המעצר ונסיבותיו האישיות.... לאור כל אלה יש לערוך איזון בין הפגיעה הנגרמת לנאשם הספציפי בשל חלוף הזמן, אל מול הפגיעה באינטרס הציבורי או בהליכי המשפט...."

כאמור, מתסקיר שירות המבחן האחרון מיום 17.4.19 עלה כי העורר לא שיתף פעולה עם שירות המבחן במהלך צו פיקוח המעצרים, נקט בגישה פאסיבית והיה חסר רצון ומוטיבציה להיעזר בשירות המבחן. עוד עלה כי העורר המשיך להשתמש באותה העת בסמים, תופס את השימוש בהם כלגיטימי ואף התנגד למסור בדיקת שתן. על כן, בוטל צו פיקוח המעצרים, לבקשת שירות המבחן, עקב חוסר שיתוף הפעולה מצדו של העורר.

כאשר אנו משקללים את חלוף הזמן מחד, עם נסיבותיו האישיות של העורר, הכוללות המשך המסוכנות הבאה לידי ביטוי בחוסר רצונו לסייע לעצמו להשתקם, למעשה, מסוכנותו נותרה כשהיתה, ואין הצדקה להסיר את כל התנאים המגבילים.

יחד עם זאת, ובהעדר הפרות בוטות של תנאי השחרור, אני מתירה יציאה להתאווורות, בפיקוח ערב, בכל יום בין השעות 17.00-20.00.

בכפוף לכך הערר נדחה.

ניתנה היום, כ' אב תשע"ט, 21 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.